

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Llobetii Leodiensis E Societate Iesv. Specvlvm
Ecclesiasticorvm, Ac Religiosorvm.**

Llobet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. Primus. Jejunium naturale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47105](#)

nia danda. Erat enim B. Luciani pectus altare viuum,
ac spirans, erant innoxiae Diaconorum manus, mo-
bilis quidem altaria: sed plena spiritu, ac vita altio-
re; atque utinam nobis essent ex manus, in quas
toties illabitur euocatum quodammodo cœlo Nu-
men, Deus homo: id, esset pectus, in quo ut ara
nobiliori quiescit, augustum, & diuinum Christi
corpus; à quo manat oleum deuotæ mentis, ac mi-
serationis.

C A P V T VIII.

*De Cæremonijs Missæ: ijs præsertim, qua
in actione consistunt.*

§. PRIMVS.

Ieiunium naturale.

Priusquam agam de ritibus, sacrificiisque Missæ
cæremonijs, erunt nonnulla præmittenda de
ieiunio naturali (id est diei integræ à media scilicet
nocte, ad usque tempus, & horam sacrificij) quod
à sacratioribus Myстis exigit Ecclesia.

Ei certè reclamat Lutherus, aitque esse articulum
Papæ, & Papistas merè fatuos, & stolidos appellat,
qui iejuno stomacho synaxim percipient, vultu-
que liberum cuique videri, & esse; hæc sunt Luthe-
ri scommata. *Nos autem istos merè fatuos, & stoli-
dos appellamus, & communionem liberam habemus*

L. contra
Regem
Angliae.

Q q

fuse

306 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
sive per diem, sive per noctem; sive manè, sive vespe-
ri: apud nos non peccat; qui modestè ederit, aut bibe-
rit ante communionem.

Quis autem censendus sit modestè edisse, aut
bibisse, explicat in libro de formula Missæ, dum
ait: ne quis crapula ruget, aut distento ventre pin-
guescat: hæc illi modestia est, & sobrietas sacris e-
pulis præuia: in qua præceptione rigidus sibi visus
est interpres, & Doctor, ut qui plerumque & infa-
mem crapulam eructaret, & dilatato ventre non sa-
ginari modo, sed propè crepere, rumpiq; videretur.

Ne porro videatur Lutherus id sine ratione ia-
etasse, erroris sui patrocinium sumit ab exemplo
Christi, qui & Sacramentum hoc instituit, & sum-
psit ipse, imò & discipulis sumendum obtulit etiam
post cœnam, & liberalem quidem.

Vt huic argumento fiat satis primum id statui-
mus, non omne Christi exemplum, etiam nobis
in exemplum trahi, multòq; minus in præceptum;
Christus prius circumcidì voluit, dein à Ioanne
baptizari; an ideo recte conficies Christianum pri-
mò debere circumcidì, deinde baptismi aquis, ac
fluentis elui?

Christus hoc Sacramentum instituit, ac distri-
buit post cœnam typicam, & esum Agni Paschalis,
an hinc in Christiana logica concludes etiam typi-
cam illam, & Paschalem cœnam epulo Euchari-
stico præmitti oportere?

Sed illa, inquieris, abrogata est, cessitque mensae
diuiniori. Et hoc volo, tibiique lubens concedo, sed
& tu mihi illud cedit, mensam illam tuam, cui
incumbis totus, vinum liberale, quo mades, & ef-
fluis, catholico ieiunio concedere oportere. Sed
audio, reclamas, recalcitas, & pleno ventre de ieiun-
io disputas, & in illud inueheris, ac debaccharis:
nec mirum, ventri natus es, & abdomini, huius es
seruus & mancipium: nec ut velis ieiuno stomacho
sapere possunt diuina: at alijs sapiunt qui se non
Baccho mergunt: sed musto replent diuiniore.

Ex ijs fuit Augustinus, qui hunc Ecclesiæ Roma-
næ morem, iam inde à primis saeculis usurpatum
magnifice prædicat. Placuit, inquit, Spiritui San- Ep. 118.
cto, ut in honorem tanti Sacramenti, in os Christiani c. 6.
prius corpus Dominicum intraret, quam ceteri cibi,
nam ideo per uniuersum orbem mos iste seruatur.

Contra hunc morem orbis vniuersi pugnat Lu- Cartha-
therus, contra sanctorum placita; contra veneran- ginense
da Conciliorum decreta: contra sensum Antiqui- III. can.
tatis, quem ne impugnet magis; audiat ille, et si ipsis 29. Bra-
inferis altè insepultus audire non possit, at saltem carens t.
audiant eius asseclæ Lutherani: & æquis oculis aspi- can. 16. Tolera-
ciant, quid pro seueriore ieiunio senserint, & scri- num vir. can. 2. Constan-
ptis ediderint Ethnici, ac Iudæi impiæ licet, duræ- tiense sc. 13.
queceruicis.

Amphiaraus Ethnicus homo à natura ipsaedo-

Qq 2

ctus,

Volaterr. I. 13. Etus, edixit ut Sacerdotes qui responsa clarè à Diis
excipere, & hominibus reddere voluerint, integrum diem à cibo, triduum à vino abstinerent.

Censebat nimirum ad ebrias, & temulentas voces obmutescere superos, nec oracula reddere mortalibus nisi sobrijs, imò & ieunis. Venter enim bene fartus caret auribus, nec Diuorum linguis admittit etiam ex ipsa Ethnicorum opinione.

Hom. de
ieiunio. Videamus, quæ & Iudeis persuasio. D. Basilio teste Sacerdotes olim non ingrediebantur tabernaculum nisi ieuni, ut maiore fiducia Deum orarent, atque exorarent. Occuparat illos ea opinio, ieunæ linguae cœlum aperiri, & patere: claudi verò, & negari stomacho pleno. Inde ieuna lingua audijt cœliclauis.

3. Reg. c.
17. v. 1. Ea fuit Eliæ magni, quæ cœlos pro libito vel aperuit, vel occlusit. Hæ enim illius voces. *Vivit Dominus Deus Israël in cuius conspectu sto, si erit annis his ros & pluvia nisi iuxta oris mei verba: quæ verba liberæ, & arduæ mentis dum amat, miratur* Ambrosius ait. *Eliæ ieuno ore vox emissâ cœlum clausit sacrilego populo Iudeorum crederes ieunæ linguae parere cœlum, & astra, benignosque siderum omnium influxus adstipulari; quod certè vel maximè patuit in magno illo Heroe, Israëlis Duce, Iosue: cuius paucas voculas, easque ieunas, sol ipse exaudijt, stupuit, stetit. Stetit, inquit Ter*
In eum locum. *tulianus*

tulianus, *Sol in Gabaon, & luna in Aialon, ut exau-*
diret Deus hominem parem Solis. Par fuit Soli, quia
 non minus, quam Sol ieunabat, & abstinentia sua
 orbi vniuerso praelucebat.

Cont.
Psychi-
cos.c. 10.

A Iosuere deo ad Eliam, quem solemne ieunium
 etiam supra cœlum, & Solem euexit. De quo Am-
 brosius. *Hoc gradu, inquit, Elias ascendit ante quam L. de E-*
curru. Et ista faciunt ad vim ieunæ linguæ, men-
 tisque : Hęc ad religionē, & sacrorum reuerentiam.

Lia c. 2.

Fuit ille quondam mos Antiquis, & sanè pius
 ac religiosus, vt etiam de lege ad iuramentum ada-
 cti, illud non emitterent nisi ieuna saliua ad obser-
 uationem diuini nominis, quod efferre tepente à
 vino, potuque lingua à sacris videbatur alienum.

Quod si ea veteres omnes tenuit opinio, ea ieju-
 nij obseruantia, ac religio ; necessum est fateamur :
 Primum Lutherum, & Lutheranos omnes Neote-
 ricos esse, & ab antiquitate degeneres. Deinde &
 alterum illud, pio more, rituque inductum in Ec-
 clesiam, vt Sacerdos sacris non assistat nisi ieunus.

Debet ille vt Legatus totius populi vota excipe-
 re, Deoque reddere : atque à cœlo responsa, & ve-
 lut oracula referre : debet ad miserationem flectere
 superos omnes, & instar Eliæ alicuius soluere, laxa-
 re cœli repagula, opportunumque gratiarum im-
 brem, solutis diuinæ munificentiae nubibus in ter-
 ras, in arida, ac hiantia mortalium corda demittere.

Qq 3

Debet

310 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,

Debet vt alter Iosue, non solem, facem illam, & oculum orbis: sed ipsum lumen æternum, lumen fontem, abyssum, Deum hominem, potenti verbo sistere: debet usurpare non nudum modo Dei sui nomen: sed sacrofancas, ac Deificas illas voces; voces longe superiores etiam ijs, quibus olim in prima rerum molitione, è nihilo euocatus orbis prodijt: Dixit olim Deus, & facta sunt: dixisse, fuit etiam fecisse: sed quid amabo? cœli regiam, & aspersa superis orbibus sidera, flammæque immensam aquarum abyssum, liquida maria: terræ mollem & si quid ea portatur: at dicit Sacerdos, & factum est Christi corpus: quod tantum à cœlo, terra, aqua, elementis, vniuersoque dignitate distat; quantum inferi à superis, humana à diuinis, ima à summis: debet deniq; Sacerdos cum ad consecrationem accedit, ad cœlum quodammodo ipsum accedere: imò cœlo quasi ipso, cœlestibusque accolis cingi: in illa inquam hora (quam S. Pater Epiphanius *terribilem horam* appellat, lucidi ætheris orbes aperiuntur, descendunt Angeli, circumvolant cœlestium spirituum chori, & se se terris inclinat Paradisus, vt eo veluti capiatur Sacerdos, & in illum euadat abstinentiæ gradu, ceu curru deuictus instar alterius Eliæ, & haec in præsentia afferre placuit, pro sacro illo ieunij ritu, quem sacrificanti pia Mater Ecclesia indicendum putauit.

Orat. de
Resur.
Christi.

§. 2.